

Čís. 11960.

V řízení konkursním a vyrovnacím (podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) jest nepřipustný dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 669/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na zahájení vyrovnacího řízení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Podle § 188 k. ř. jest v konkursním řízení obdobně šetřiti předpisů o řízení ve věcech sporných, pokud v konkursním řádě není ustanoveno jinak. Odchyly jsou stanoveny v § 192 k. ř. V odstavci druhém tohoto ustanovení se sice praví, že, pokud není ustanoveno jinak, lze rozhodnutím vrchních soudů jako rekursních soudů odporovati dovolacím rekurssem k nejvyššímu soudu. Z toho však nelze odvozovati, že je přípustný i mimořádný revisní rekurs. Neboť o tom se ustanovení to vůbec nezmiňuje a platí proto i tu ustanovení § 528 c. ř. s., jež mimořádný revisní rekurs vylučuje. Starý konkursní řád čís. 337/1914 ř. z. citoval sice v § 176, jenž odpovídá § 192 nového konk. řádu v odstavci druhém výslovně § 528 c. ř. s. neuváděje § 527 c. ř. s., což vyvolávalo pochybnosti o tom, zda i § 527 c. ř. s. pro konkursní řízení platí. Tato pochybnost byla odstraněna tím, že v druhém odstavci § 192 nového konkursního řádu, byl vynechán i § 528 c. ř. s., a tím byl text, jak zpráva ústavně právního výboru senátu uvádí, pro jasnost nově upraven. Vzhledem k tomu, jakož i vzhledem ke slovům »pokud není ustanoveno jinak«, nelze dospěti k úsudku, že § 528 c. ř. s. nemá v konkursním řízení účinnosti, a, poněvadž § 70 vyr. ř. se odvolává na obdobné předpisy konkursního řádu »neustanovuje-li tento zákon jinak« a nemá zvláštního předpisu o mimořádném revisním rekursu zejména ani v § 5 vyr. ř., platí i ve vyrovnacím řízení ustanovení § 528 c. ř. s.

Čís. 11961.

Ustanovení § 42 čís. 7 ex. ř. nelze použítí, bylo-li napadeno rekurssem usnesení povolující uvalení vazby k vynucení vyjevovací přísahy.

Výkon vyjevovací přísahy a vazba k jejímu vynucení nemůže způsobiti dlužníku nebezpečí nenahraditelné nebo těžce nahraditelné majetkové újmy (§ 44 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 682/32.)

Do usnesení soudu první stolice ze dne 11. února 1932, jímž soud nařídil k návrhu vymáhající strany uvalení vazby na dlužníka, by na něm byla vynucena přísežná výpověď o tom, kde jsou některé ze

svršků, uvedených povinnou stranou v seznamu jmění, předloženém jí k vyjevovací přísaze dne 18. září 1930 vykonané, podal dlužník stížnost a současně navrhl, by až do právoplatného rozhodnutí o této stížnosti byly všechny exekuční kroky proti němu zastaveny a odloženy. S o u d p r v é s t o l i c e návrh na odklad exekuce usnesením ze dne 4. března 1932 zamítl. D ů v o d y: Důvody, pro něž může býti exekuce odložena, jsou výčetmo uvedeny v § 42 čís. 1 až 8 ex. ř. Mezi ně nenáleží však usnesení, kterým se na dlužníka uvaluje vazba k vynucení vyjevovací přísahy. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení ze dne 4. března 1932 v ten rozum, že povolil odklad výkonu uvalení vazby na povinnou stranu ve smyslu § 48 ex. ř. povolené usnesením soudu první stolice ze dne 11. února 1932, až do právoplatného rozhodnutí o stížnosti povinné strany do téhož usnesení. D ů v o d y: S názorem soudu první stolice nelze souhlasiti. Podle § 65 ex. ř. jest proti soudním usnesením v exekučním řízení opravným prostředkem rekurs, pokud je exekuční řád ani za neodporovatelná neprohlašuje, ani samostatný opravný prostředek proti nim neodpírá. Proti usnesení o povolení uvalení vazby ve smyslu § 48 ex. ř. k návrhu vymáhající strany, právě tak jako proti zamítnutí tohoto návrhu není stížnost vyloučena a jest tudíž přípustná. Podle ustanovení § 67 ex. ř. soudní usnesení v exekučním řízení mohou býti vykonána dříve, než prošla rekursní lhůta, leč by exekuční řád nařizoval něco jiného. V § 47 pátý odstavec ex. ř. jest ustanoveno, že přísaha smí býti vykonána teprve, až nabude právní moci usnesení, jímž se nařizuje, by byla vykonána. Toto ustanovení nevztahuje se však na usnesení o povolení uvalení vazby na dlužníka podle § 48 ex. ř. a, ponečť usnesení to následkem stížnosti stranou povinnou proti němu včas podané, ana rekursní lhůta ještě ani nepočala běžeti, ježto usnesení to stěžovateli nebylo ještě ani doručeno, nenabylo právní moci, a jde o exekuční úkon, právem se domáhá stěžovatel odložení výkonu povoleného uvalení vazby podle § 42 čís. 7 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Návrh dlužníka spojený s rekurssem proti usnesení, jímž bylo povoleno uvalení vazby k vynucení vyjevovací přísahy, zavdává svým doslovem, »by až do právoplatného rozhodnutí o této stížnosti byly všechny exekuční kroky zastaveny a odloženy« podnět k pochybnostem, zda jde o nárok na odklad exekuce podle § 42 čís. 7 ex. řádu, či o návrh na přiznání odkladacího účinku rekursu po rozumu § 524 c. ř. s., 78 ex. ř. (na př. rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4457 a 5961 sb. n. s.). Soudy nižších stolic shledaly v návrhu návrh na odklad exekuce podle § 42 čís. 7 ex. ř., dlužník v rekursu proti usnesení prvního soudu zastával totéž a i nejvyšší soud schvaluje tento názor v podstatě proto, že ve slovech »všechny exekuční kroky proti mně zastaveny a odloženy« tkví žádost širšího rozsahu, než vyžaduje § 524 c. ř. s.; jest se tedy dovolacím rekurssem obíratí na podkladě ustanovení § 42 čís. 7 ex. ř. Při rekursu může býti povolen odklad exekuce, byl-li učiněn návrh na jeho povolení, je-li s počtetím nebo s dalším vedením exekuce spojeno nebezpečí

nenahraditelné nebo těžce nahraditelné majetkové újmy pro toho, kdo za odklad žádá (§ 44 ex. ř.) a, je-li rekursem napadeno soudní usnesení, kterým exekuce byla povolena. V souzeném případě bylo dlužníkovým rekursem napadeno usnesení povolující uvalení vazby k vynucení vyjevovací přísahy, tudíž usnesení po povolení exekuce již následující, a nelze na ně použití ustanovení § 42 čís. 7 ex. řádu, jelikož není usnesením exekuci povolujícím. Plyne to i z ustanovení čtvrtého odstavce § 162 jedn. ř., podle něhož, byl-li vznesen rekurs, může být povolen odklad exekuce jen, je-li napadeno usnesení exekuci povolující. V každém exekučním řízení jest jen jediné usnesení, povolující exekuci, totiž ono, o němž jedná § 63 ex. ř. Pozdější povolení jednotlivých úkonů exekučního řízení není povolením exekuce, nýbrž děje se na základě exekuce již povolené (srov. Vysvětlivky min. sprav. k § 42 čís. 7 ex. řádu). To rekursní soud přehlédl. Mimo to nemůže ani výkon vyjevovací přísahy ani vazba k jejímu vynucení způsobiti dlužníku nebezpečí nenahraditelné nebo těžce nahraditelné majetkové újmy, neboť těmito výkony nenastane v dlužníkově majetku žádná změna, tedy ani změna škodlivá. (Rozhodnutí 6254 sb. n. s. a 1831 sb. Nowak.) Nelze tudíž ani s hlediska § 44 ex. ř. dlužníkově žádosti o odklad exekuce vyhověti. Usnesení soudu prvního bylo proto obnoveno, ale ovšem z jiných důvodů. Odůvodnění usnesení prvního soudu nedopadá již proto, že přehlíží, že usnesení o povolení vazby bylo sice podnětem, ale nebylo podkladem dlužníkovy žádosti o odklad exekuce, podkladem byl právě jeho rekurs proti tomuto usnesení.

Čís. 11962.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

S hlediska sudiště, v jehož obvodu nastala škodná událost provozem automobilu (§ 9 zák.), záleží jen na tom, zda žalobce opírá žalobní nárok o zákon o provozu silostrojů. Otázka, zda žalobní nárok jest tímto zákonem odůvodněn, nepřichází s hlediska onoho sudiště vůbec v úvahu.

Řečené sudiště platí i pro žalobu opírající nárok na náhradu škody z provozu silostroje o všeobecné předpisy občanského zákona.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 712/32.)

Žalobce byl zachycen v Teplicích-Šanově autem žalovaného a poraněn. Žalovaný bydlí v Záhřebu v Jugoslavii. Žalobu o náhradu škody soud první stolice (krajský soud v Litoměřicích) odmítl, vyhovět námitce místní nepříslušnosti. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Prvý soud vyhověl námitce místní nepříslušnosti soudu, zjistiv, že žalovaný má své bydliště v Záhřebu. Prvý soud vycházel z názoru, že pro spor jest příslušný výhradně soud, u něhož má žalovaný svůj obecný soud, avšak přehlédl, že § 65 j. n. stanoví místní příslušnost pro případy, pro které není odůvodněna zvláštní příslušnost u některého jiného soudu. V souzeném případě domáhá se žalobce náhrady škody, způsobené mu provozem silostroje, a ohledně ta-